

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena 2 Din
Izhaja ob četrkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa (Dunajska) cesta 29/I. Poštni predal št. 345. Račun poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393

Ljubljana, 22. marca 1934

Naročnina za četrlet 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 60 frankov, v Ameriki in povsod drugod 2 dolarja

Štev. 12.
Leto VI

Močnejši od cesarja

Prejšnji mesec je minilo 300 let, kar je umel veliki vojskovodja Wallenstein, junak 30 letne vojne

na dvor. Tri leta nato se je poročil z imovito Lukrecijo Wickowo, da si pribori dostop k najvišjemu avstrijskemu plemstvu. Toda že l. 1614 je smrt razdružila neprirodni zakon: saj bi bil lahko skoraj vnuk svoje žene! Česa si je hotel mladi Albreht Wallenstein želeti še več; postal je dedič velikanskega premoženja, bil je lastnik prostranih zemljišč, mlad, svobodan in poln moči. Zdaj bo vendar dosegel na dvoru kaj več!

Priložnost, ki je je Wallenstein čakal, ki je zanj spletkaril in se zaradi nje prodal neljubljani ženi — ta priložnost je prišla l. 1618. Češko-moravska vstaja, ki je izbruhnila baš v tistem času, kot prvi dogodek v vrsti nemirov, ki jih pozna zgodovina pod imenom 30 letne vojne, je spravila v nevarnost ne samo ugled Habsburgovcev, temveč tudi njihovo blagajno. Tedaj se je v poslednjem trenutku pojavil kot rešitelj Wallenstein. Z drznim naskokom je rešil avstrijsko vojaško blagajno in jo spr-

razmetaval. Toda Wallenstein se je ponudil, da bo ta kirasirski polk sam z lastnimi sredstvi postavil na noge. E, so si dejali na dvoru, tega moža si moramo zapomniti.

Wallenstein je pa tudi sam skrbel, da ga ne bi prehitro pozabili. Poku-pil je posestva, ki so med vojno izgubila gospodarje, in tako postal prvi moderni vojni dobičkar. Razpolagal je z neizmernimi posestvi rodovitne zemlje, imel pod seboj na tisoče kmetov in tako rekoč čez noč vzrasel v deželnega mogočnika. Zdaj je čakal le še prilike, da pokaže svojo moč tudi na zunaj in okrepi svoj položaj nasproti avstrijski kroni. 9. junija se je v drugo poročil, to pot z mlado deklico, katere oče je bil eden izmed najuglednejših svetovalcev cesarja Ferdinanda — z Izabelo Katarino Harrachovo.

Jeseni l. 1623 je postal Wallenstein knez, prihodnje poletje mu je cesar podelil naslov friedlandskega vojvode. In natanko leto dni nato, julija

navezan skoraj samo nase, moralno pa popoln gospodar usode Habsburgov, začel boj zoper svojega nasprotnika Mansfelda. Potolkel ga je v odprti bitki pri Dessavu, ga podil po vsem Šleskem in ga na Ogrskem zmrvil. Leto dni nato je vrgel svojo vojsko na sever, proti Kristijanu danskemu. S pomočjo generala Tillyja je pognal Dance z Meklenburškega, iz Holsteina, Slezvika in Jütlanda. Kralja Kristijana samega je pa pri Wolgastu popolnoma potolkel. Toda habsburška nevhvaležnost se je pokazala tudi proti njemu: na pritisk knezov je cesar Ferdinand pozval Wallensteina, da se odpove svojemu mestu.

Ko je vdrl švedski kralj Gustav Adolf leta 1631 v Nemčijo, je imel z armado generala Tillyja lahek opravek. Pravi jo, da Wallenstein pri teh zmagah švedskega kralja ni bil čisto nedolžen; očitali so mu namreč, da je v tajnih razgovorih sam opozoril Oxenstierno, kancelarja Gustava Adolfa, na slabosti Habsburgov, da bi se tako nad Ferdinandom maščeval za storjeno krivico. Naj bo že tako ali tako: spomladi leta 1632 so celo na Dunaju izprevideli, da brez Wallensteina ne gre.

Toda prejšnjega razmerja ni bilo več Wallensteinova vojska je 16. novembra 1632 trčila na Gustava Adolfa pri Lützen. Švedski kralj je sicer obležal, toda njegova vojska je zmagovito zapustila bojno polje. Namestu da bi se Wallenstein spustil v nov napad, se je rajši umaknil na Češko, da tam prezimi. To je kajpada na Dunaju zbudilo hudo kri, tem bolj, ker so začeli prihajati na dan Wallensteinovi načrti. Tako se je izvedelo, da je imel več tajnih razgovorov s Švedji in Saksonci, da je nagovarjal k ustanovitvi zveze severnih držav in da bi hotel postati češki kralj. Zato je kmalu prišlo do odkritega preloma.

Ko je jeseni 1633 zašel bavarski volilni knez, najhujši Wallensteinov nasprotnik, v zgornjem Palatinatu v kočljiv položaj nasproti Švedom, so poklicali Wallensteina na pomoč. Toda Wallenstein se je na pohodu s Šleskega v splošno presenečenje ustavil v Plznu in dejal, da se pozimi ne kaže bojevati. To je sodu izbilo dno: cesar Ferdinand ga je obtožil nepokorščine in izdajstva in mu zagrozil, da ga bo odstavil. Toda Wallenstein je 12. januarja leta 1634 hladno odgovoril, da se zanese, tudi če bo moral iti, da mu bodo častniki ostali zvesti. Nekaj dni nato je Wallenstein na lastno pest sklenil mir s Saksonci in Švedji. To je bilo tisto,

Se nadaljuje na str. 7.

Wallensteinov astrolog Seni ob truplu svojega gospoda

Na Šleskem še danes stoje na gozdnatem hričeku razvaline gradu Waldsteina. Stari graščaki, ki so se po tem gradu imenovali, so se v srednjem veku izselili in nastanili na Češkem.

Ti predniki, Nemci po krvi, so že pred 400 leti pripadali češkemu plemstvu. Ena izmed vej Wallensteinov je sredi 16. stoletja prestopila k protestantstvu; njej se je 24. septembra l. 1583 rodil Albreht Vaclav Evzebij. Toda roditeljema ni bilo dano, da bi dolgo preživela rojstvo svojega sinu. Umrta sta drug za drugim, ko je bil Albreht še otrok. Tedaj se je zanj zavzel pobožni stric Jan Slavata in ga vzgojil v duhu evangelskega nauka.

Ko je mladi Wallenstein s 16 leti proučil jezik in duhá klasičnega starega veka, ga je stric poslal na univerzo v Altdorf pri Nürnbergu. Toda tamkajšnje ozkosrčne razmere in suhoparna znanost srednjeveške kulture so mladega moža odbijale. Kaj so učitelji vedeli o življenju, o silah, ki gibajo naravo in ljudi! Njihova znanost, ki je tajila najelementarnejše stvari, se je Wallensteinu zagnusila. Zato ni čudo, da so mu razsrjeni učitelji že leta 1600 dali svet, naj si poišče drugo mesto za izpopolnitev svoje izobrazbe.

Padova v severni Italiji, poslednji in najzlahtnejši cvet dozorele renesanse, kjer je mladi Galilei v predavanjih postavljaj tedanjjo sliko svetovlja z glave, kakor je prej stala, na noge; kjer je od časa do časa prišel na obisk veliki in skrivnostni Kepler: to je bilo že nekaj drugega! Tu se je čutil dih čisto drugega sveta.

Ko mu je leta 1606 umrl dobri stric Slavata, se Wallenstein ni dolgo pomišljal; prestopil je v katoliško vero, da bi prišel k nadvojvodi Karlu

vil na Dunaj. Cesar Ferdinand je tedaj prislunil: kdo je ta drzni mož, ki je tako zvesto in nesebično rešil njegovo last? Kako mu je ime? Wallenstein. Denar ima in posestva tudi. Imenovali ga bomo za poveljnika kirasirskega polka, je sklenil cesar. Samo — kje naj ta polk vzamemo? Habsburg ni imel denarja, da bi ga

leta 1625, je postal Albreht Wallenstein, vojvoda friedlandski, generalisimus cesarske armade. Tako je cesarja ugnal.

Spomladi leta 1626 je Wallenstein,

Helebarda, ki so z njo Wallensteina zabodli. Spravljen je v chebskem muzeju.

Sherlock Holmes 1934

ni več romantičen kakor nekoč, vzlic temu pa še zmerom zanimiv

(Dopis z Dunaja)

Slavni detektiv je pomembno pogledal svojega prijatelja Watsona in dejal tujcu, ki je bil pravkar vstopil: 'Hoteli ste me intervjujati — nikar ne delajte takšnega čudnega obraza, saj vam gleda svinčnik iz žepa! Razen tega ste pred pol ure jedli sardine, in sicer na Viktorijini cesti, med zobmi imate še ostanke jedi in vaših podplatov se drži glina, kakršna se dobi le na Viktorijini cesti. Oženjeni ste tudi, to dokazuje zakonski prstan, pred petimi leti so vas pa operirali za slepičem.' Tujec je ves blede omahnil na stol in zašepetal s spačenim glasom: 'Kako vse to veste? Gotovo ima Jim Brown prste vmes, ta pes...' (Nadaljevanje v 456. zvez. doživljajev Sherlocka Holmesa.)

Tako in podobno se bere skoraj v vseh takihle detektivskih zgodbah, naj bo že glavni junak Nat Pinkerton, Harry Piel ali pa Tom Shark. S prilepljenimi bradami in naperjenimi revolverji zasledujejo zločince v vodi, v zraku in na zemlji, dokler ne zalotijo krvoločnega morilca, preoblečeni v netopirje, v samotnem zvoniku in ga v zadnjem poglavju zmagoslavno izroče policijski oblasti. Danes je pa drugače...

Detektivski urad ima svoje prostore v drugem nadstropju. Lastniku ni ime Sherlock Holmes in tudi ne Harry Piel, temveč čisto prozaično... ker ne maram izdati imena, ga bom imenoval Janez Cvek. Na tablici na vratih pa blešči preprost napis: Detektivski zavod Argus. Suh gospod mi odpre; ne ve, kaj sem jedel, pa tudi ne, ali sem že prestal operacijo slepiča. Tudi kratke angleške pipe nima v ustih. Vzlic temu je ljubiv in mi je pripravljen dati nekaj pojasnil o delovanju privatnega detektiva.

Tako sem izvedel med drugim, da dan današnji naloge detektivov niso več tako krvoločne, kakor jih poznamo pri Percyju Stuartu; ponavadi gre za zakonske iznevere, za nadzorstvo nad zakonskimi kandidati in za zbiranje dokaznega gradiva za ta ali oni proces. Skratka po večini torej zadeve, ki se dajo urediti brez revolverja in drugih takšnih krvavih priprav. Ubogi bralci detektivskih brošur! Nu, od časa do časa se vendarle zgodi, da dobi detektiv kakšno večjo nalogo, na primer, da spravi izgubljenega meščanskega sinčka, ki je zašel v slabo družbo, spet na pravo pot, ali pa da izpuli bančnemu defraudantu brez posredovanja policije ukradeni denar iz rok. Dostikrat dela takle detektiv z roko v roki s policijo. Toda po navadi se njegovi posli odigravajo zelo mirno in ljubno.

Najmočnejše orožje: pamet

Gospod Cvek pripoveduje to in ono iz svoje prakse, zanimive podrobnosti. Čim bolj govori, tem bolj se po-đira tradicionalna romantika detektivskih zgodb. Da se takšna romantika še zmerom nekaterim podi po glavah, dokazujejo dopisi ljudi, ki ponujajo zavodu svojo pomoč. Ne smete misliti, da so to še zeleni mladiči, o ne, odrasli možje so! Eden izmed njih na primer piše: »Teh-tam 120 kg, znam jezdit, plavati in boksati se, na 100 metrov zadenem tarčo z revolverjem!« Spet drugi se

hvali s svojimi hipnotičnimi umetnikami, tretji, igralec, se ponaša z maskiranjem itd.

Nihče med njimi ne ve, kakšen je dandanašnji detektivski poklic. Zakaj glavni pogoj za detektiva je danes inteligenca in hitro pojmovanje, najvažnejše je pa poznavanje ljudi. Brez boksanja in plavanja dosežeš več, samo če znaš stvar zgrabiti na pravem koncu.

Zavod ima velik štab sodelavcev iz vseh slojev človeške družbe. Če se kaj pripeti v vrstah gornjih deset tisoč, pokliče kakšnega bivšega plemiča ali častnika, za srednji stan si pa izbere rejen trgovski tip. Največ izve človek s spretnimi vprašanji že od klienta samega. K »žrtvi« se prislini čisto neprisliljeno, recimo v kavarni. Tam začne kakšen vsakdanji pogovor, samo eno mora zmerom imeti pred očmi: gledati mora, da izzove svojega sobesednika k oporekanju. To največkrat pomaga, ker se »žrtev« takrat prav gotovo zareče.

Glavni posel: zakonske iznevere

Časih se zgodi, da se celo policija obrne na takle privatni detektivski zavod; dobljene informacije so jo že dostikrat spravile na pravi sled.

Toda večina nalog, ki jih dobi privatni detektivski zavod v roke, spadajo v področje ljubezni in zakona. Neverjetno, koliko zakonolomov morajo opazovati detektivji v vele mestih! Dosti ovadb izvira seveda iz docela neutemeljene ljubosumnosti; uspeh je v takem primeru negativen, to se pravi, za prizadete tem bolj razveseljiv. Časih se pa le kaj... ne, ne, to je poslovna tajnost in vam o tem ne smem govoriti.

Vohunske afere vse vprek

Dva poročnika

Zadnje čase ne mine skoraj dan, ne da bi časniki poročali o odkritju kakšne nove vohunske afe-re.

Veriga teh vohunskih afer se je začela pred meseci v Londonu. V Towru, starodavnem londonskem gradu, skrivnosti polnem kakor le katera kaznilniška trdnjava, sedi zaradi vohunstva neki generalštabni častnik, po svojih aferah širom Anglije znani poročnik Baillie Stewart. Obsodili so ga na osem mesecev ječe, čeprav še zmerom zatrjuje, da je nedolžen.

Iz Towra vodi sled na Finsko; tam se javnost vznemirja nad nepojasnjenim izginotjem finskega poročnika Pentikainena, nadarjenega in pri predstojnikih dobro zapisanega generalštabnega častnika. Domnevajo, da je Pentikainen zbežal v Rusijo. Njegova ljubimka je bila baje neka Luiza Martin, o kateri trde, da je bila v zvezi tudi s skrivnostnim toverskim kaznjencem.

Služkinja — morilka

V Helsingforsu velja te dni vsa pozornost prebivalstva morilskemu procesu Anttila-Asplunt, ki je prav

Zato pa dva druga primera! Zadnjič je prišel nekdo in vprašal, ali živi gospod X. v dobrih razmerah; ponudil se mu je namreč za družabnika s sto tisoč šilingov. Odgovor je tovarnarja najbrže nemalo osupnil: gospod X. je namreč bančni uradnik brez službe, zna se pa lepo oblačiti in ima odlično nastop — toda za udeležbo v tovarni je to vseeno nekoliko premalo.

Druga istorija se je zgodila z neko poroko. Nevesta naj bi imela dvo-nadstropno hišo, petdeset tisoč šilingov gotovine in opremljeno stanovanje. Tu je držalo samo opremljeno stanovanje: soba s kuhinjo. Vse drugo je pa bilo samo vaba, da bi snubec rajši skočil v premili zakonski stan.

H koncu je gospod Cvek povedal še zanimiv slučaj, ki se je pred nekaj leti zgodil na Dunaju. Ta dogodek je tako nevsakdanji, da bi človek mislil, da se more pripetiti samo v zloglasnih snopičih o čudovitih uspehih Sherlocka Holmesa. Dobil je namreč neki uradnik detektivskega zavoda nalog, da nadzira nekega tovarnarja, češ da vara svojo ženo. Mož je bil sposoben detektiv. Že po treh dneh je dobil svojo žrtev v majhnem predmestnem hotelu v past. Poklical je ženo; pripeljala se je z avtom in parček so zalotili, kakor se tako lepo reče, in flagranti. Strašen polom, kajpada. Najbolj do živega je pa šlo detektivu, zakaj tovarnarjeva ljubimka je bila njegova žena!

Ko sem odhajal od gostoljubnega gospoda Cveka, sem se na ulici trikrat obrnil, da me nemara kdo ne zasleduje, in hlastno odhitel mimo vsakega moža s polno brado. Človek nikoli ne ve... In še nekaj sem se zaklel: v kavarni ne bom nikoli več govoril z ljudmi, ki jih ne poznam. Če pa že ne bi drugače šlo — oporekal jim prav gotovo ne bom...

tin je bil uradnik v vohunskem oddelku francoskega vojnega ministrstva in je tam prevajal tajne akte. Bil je že starejši, umerjen gospod, s ščipalnikom na nosu, človek, ki mu ženske niso dosti mar. Toda Lidija Stahl, vitka in temperamentna ženska, nikakor ne lepotica, zato pa izredno naobražena, z ognjevitimi črnimi očmi in neverjetno velikim številom znancev — Lidija Stahl ga je torej znala tako ukleniti v svoje spone, da je pozabil vse drugo na svetu razen nje: postal je v doslovnem pomenu besede njen seksualni suženj.

Slavijski v novi luči

S tem pa ugank in senzacij v tej vohunski aferi še ni konec. Medtem ko sodniki v Helsingforsu na vse načine zaslišujejo malo Jenny, da bi izsledili tiste, ki stoje za njo, in se častniki vohunskega oddelka francoskega vojnega ministrstva ukvarjajo s čudnim razmerjem med Lidijo Stahl in profesorjem Martinom, je pa pariška državna policija odkrila nove sledove v tej aferi. Ni izključeno, da drže ti sledovi v novo vohunsko afero. Pri preiskavi Slavijskega sleparij se je namreč porodil sum, da milijonski pustolovec nemara ni bil toliko slepar kakor poglavar velike vohunske družbe, razpredene po vsem svetu. Slavijski naj bi bil tedaj šef svetovnega podjetja čisto posebne sorte in trgoval z vohunstvom kakor s kakšnim trgovskim blagom. Tudi mislijo, da so bila njegova operetna gledališča samo podružnice tega velikopoteznega vohunskega podjetja.

Policija domneva, da sta bili operetni pevki Rita Georg in Marijana Kupfer, čeprav jima ni mogla še ničesar dokazati, agentki njegovega urada za vohunjenje širom sveta. Francoska javnost je trdno prepričana, da je odkritje afe-re Slavijski z Rito Georg in Marijano Kupfer vred samo začetek konca velike vohunske ofenzive proti Franciji. Rita Georg in Marijana Kupfer pa odločno tajita, da bi bili v službi takšnih naklepov.

Na Madžarskem plavalaska

Najnovejša vohunska afera se pa dogaja na Madžarskem. Med aferami v Parizu, Londonu in Helsingforsu obstoje nekakšne veze, čeprav še niso pojasnjene; madžarska afera je pa, kakor vse kaže, popolnoma samostojna. Že več ko osem tednov ima svojih tisoč madžarskih uradnikov polne roke dela s to vohunsko afero, ki polni cele strani peštanskih listov. Aretirali so že okoli 20 oseb, po večini iz vojaških vrst, dalje več žurnalistov, nekaj državnih uradnikov in celo sina nekega visokega državnega funkcionarja.

Iz dosedanjih pičlih dognanj se vidi za zdaj samo to, da je bila ta

Skrivnostna Lidija Stahl

Glavna »junakinja« pariške vohunske afe-re je skrivnostna Lidija Stahl. Ta ženska je brez dvoma ena izmed najbolj zanimivih vohunskih osebnosti zadnjih let. Naj vam jo kratko predstavimo: vohunka po vzoru Mate Hari, tajinstvena ženska plemiškega rodu, diplomirana na pariški univerzi, znana po tem, da ima eno izmed največjih knjižnic v Parizu.

Njeni prijatelji so bili častniki, uradniki v vojaškem arhivu, njen ljubimec pa znameniti profesor Louis Martin, ki slovi po tem, da obvlada svojih šestdeset jezikov. Louis Mar-

Banka Baruch

15, Rue Lafayette, PARIS

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršti vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksenburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija: št. 1117-94, Paris; Luksenburg: št. 5967, Luxemburg. — Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

267.000 hiš angleških predmestij, ki ne ustrezajo zdravstvenim predpisom, bodo v prihodnjih petih letih podrti in namestu njih postavili 285.000 novih, modernih hiš. Korist od tega bo imelo 1-25 milijona ljudi. Nove hiše bodo stale okoli 27 milijard Din.

Od smrti obuja ruski zdravnik Smirnov. Ondan se je v Moskvi neki 42 letni mož zgrudil in umrl za kapjo. Truplo so prepeljali v mestno bolnico, kjer sta dva policijska zdravnikova ugotovila smrt. Voditelj bolnice, profesor Smirnov je pa sklenil na truplu preizkusiti svoj novi aparat za oživiljenje srca. Odprl je mrtvecu prsni koš in zvezal njegovo srce s svojo pripravo. Čez tri četrt ure je srce začelo spet utripati, pol ure nato je mrtvec odprl oči, dve uri kasneje se je zavedel in ostal pri življenju. Smirnov pravi, da je moči vsakogar obuditi v življenje, kdor ni umrl za boleznijo, temveč zaradi nenadnega prenehanja delovanja srca.

Prevelik je, da bi dobil ženo. V nekem turškem časniku je te dni izšel oglas, v katerem objavlja inserent, bogat posestnik iz Male Azije, lepo nagrado onemu, kdor mu izbere 190 cm visoko ženo. Ta pogoj nam bo razumljiv, če povemo, da je gospod Ali Ismael, ki je postal ta oglas, brez klobuka in bos 280 cm visok. Tako veliki ljudje težko dobe družino, in zato ni čudo, da se čuti gospod Ismael silno zapuščenega in bi vse žrtvoval, da bi našel ženo takšnega formata, da bi mu vsaj za silo ustrezala. Bogata ni treba da bi bila; razen 190 cm višine bi morala v zakon prinesiti še kuharske vrline.

London je doslej slovel kot tisto mesto, ki ima ne smo največ ljudi, nego tudi največjo površino (dobrih 30.000 ha). Na podlagi sklepa narodne skupščine ga bo Beograd prekosil. Veliki Beograd bo štel namreč 45.211 ha (doslej 8.500 ha), ker se mu priključi razen Zemuna še trinajst okoliških vaških občin. Ko se to zgodi, bo štel Beograd 298.000 ljudi (leta 1931 samo 241.000).

Prince Sikst Parmski je preteklo sredo umrl v Parizu. Prince je bil starejši brat bivše avstrijske cesarice Zite in svak cesarja Karla. Med svetovno vojno je igral pomembno vlogo, ko je v marcu 1917 nesel Karlovo pismo s prošnjo za separatni mir predsedniku francoske republike Poincaréju. Pokojnik je bil iz starodavnega vojvodskega rodu Parmov, veje Bourbonov.

Japonska torpedovka »Tomožura« se je prejšnji teden potopila. Od posadke 113 mož so jih rešili samo 15. Torpedovka je bila najmodernejšega tipa.

Usodna 17 v belgijski kraljevski rodbini: flandrski grof, brat belgijskega kralja Leopolda II. in oče kralja Alberta I., je umrl 17. novembra 1905. Leopold II., stric kralja Alberta I., je umrl 17. decembra 1909. Albert I. je umrl 17. februarja 1. 1934.

vohungska organizacija razpredena po vsej državi. Prav tako kakor pri vseh drugih vohunskih aferah je tudi na Madžarskem njeno središče ženska, skrivnostna lepota.

V Helsingforsu je šlo za majhno črnolasko, v Parizu za črnooko demonsko žensko in v Budimpešti za dražesno plavalasko, junakinjo peštanskega nočnega življenja. Ta lepota je Pavla Pascal, Francozinja. Kakor hitro je zavohala, da nekaj ni v redu, jo je jadrno pobrala čez mejo.

Gospodična Pascal in njene »astrokovne« tovarišice v Helsingforsu, Parizu in Londonu so vsekako dokazale, da ideal velikih vohunk še ni izumrl. Mata Hari doživlja nove izdaje v Jenny Anttili, Lidiji Stahl in Pavli Pascal.

Strashi!

Lipsko, v marcu.

»Hej, gospodična, kaj ne bo nihče odprl?« Pred hišo bančnega ravnatelja Jerna sta stala dva fanta in si brisala pot s čela. Sobarica Elza je skočila k vratom. »Saj že grem! Kaj pa je?« — »Preprogo prinašava od Mayerja & Co., račun dobite pozneje.« Kar oddehnila sta se, ko sta težko breme spustila na tla. Elza ni vedela, kaj naj stori. »Z gospodo zdaj ni moči govoriti, ker pričakuje obisk, počakajta trenutek!« Naglo je stekla po stopnicah gor. »Gospa pravi,« je zavpila kar z vrha stopnic, »da mora biti pomota.« Sobarica je osupla obstala. Takšna nesramnost — kratkotalo pobrala sta jo, preprogo pa pustila v veži. »Lepa reč!« se je razjezil gospodar. »Kaj naj neki napravimo z njo? Proč je zdajle ne bomo spravljali, pretežka je. Nič ne pomagaj, nocoj bo morala kar tukaj ostati.«

Tisti večer je bilo pri ravnatelju Jernu zelo živahno. Vse je bilo dobre volje. »Kaj sem videla v veži,« je rekla žena tajnega svetnika Hinzla, »novo preprogo ste kupili! Vzorec

me močno spominja na...« Tisti trenutek so se vrata bučno odprla. »Gospod ravnatelj!« je zajecelja sobarica z glasom, ki se je tresel od razburjenja, »preproga, gospod ravnatelj... strashi!« — »Kaaaj? Preproga strashi? Kaj pa počne?!« — »Smrči, gospod ravnatelj!« Elzi je pojemal glas. Dame je zona oblila, gospodje so se pa bučno zasmeli. »Preproga smrči? Dajmo, pojdemo si ogledat ta strah!«

Gostje so res vstali in stopili v vežo. Ni se dalo tajiti: preproga je res smrčala, kakor bi kdo drva žagal. »Razgrnimo jo!« je predlagal tajni svetnik Hinzl. Storili so po njegovem nasvetu, in glej, smrčanje je zdajci prenehalo, in prihodnji mah se je presenečenim očem prikazal na razprostrti preprogi majhen možic, ki je bedasto bolščal vanje.

Seveda je pri priči postalo vse jasno. Neznanec je priznal, da se je bil dogovoril s svojim pajdašema: vtihtapila sta ga v hišo, da bi tam pripravil vse potrebno za skupno »nočno delo«. Dičnim bratcem je pa smrčanje prekrizalo račun.

Iz ljubosumnosti ga okužil

Bombay, v marcu

Sedem let sta živela neki bogat veleposestnik in znan zdravnik v najboljšem prijateljstvu. Sedem let — dokler ni mednju stopila ženska. Oba sta se zaljubila v isto dekle, lepotic, ki je vse mesto norelo za njo. Deklica dolgo ni izdala, da bi se bila za koga odločila, naposled je pa prišla z barvo na dan: izbrala si je bogatega veleposestnika. Sedemletnega prijateljstva je bilo tisti mah konec.

Pred nekaj dnevi je prosil veleposestnikov zdravnik svojega tovariša, poznejšega morilca, naj pride takoj v vilo svojega prejšnjega prijatelja, ker je nenadoma nevarno obolel. Veleposestnik je vzlic smrtnemu sovraštvo še zmerom imel popolno zaupanje v svojega nekdanjega prijatelja. Njegov hišni zdravnik je postavil diagnozo za malarijo.

Ko je prišel njegov nekdanji prijatelj, ga je bolnik milo prosil, naj mu nekaj zapiše, da ga bodo minile bolečine; prepričan je, da ga more samo on rešiti. Zdravnika je prešinila peklenska misel: zdaj ima najlepšo priložnost, da se maščuje nad srečnejšim tekmeccem. Pripravil je torej neko medicino in mu jo vbrizgal pod kožo. Bolečine so ponehale, hvaležno je bolnik stisnil svojemu rešitelju roko.

Tri dni nato je bogati veleposestnik med neznosnimi bolečinami umrl za kugo. Zdravnik mu je bil vbrizgal pod kožo bakterije kuge! Toda dolgo se ni veselil zmage nad svojim tekmeccem. Pri obdukciji trupla so prišli zločinu na sled in sum je takoj letel na zdravnika, ki je iz ljubosumnosti postal morilec.

Nevarna konkurenca

Bruselj, v marcu.

Ravnatelj je sedel pri zajtrku. Zadovoljen je bil. Z lepim vremenom in s svojimi kupčijami.

»Kaj naj pa to bo?...« je zdajci začuden zamrmral in dvignil glavo. Na okenski zidec je bil priletel golob. Njegove okrogle oči so radovedno zrle po sobi.

»Izgubil se je, zaletel se je,« je pomislil ravnatelj. »Čudno, da je tako domač.«

Res se je zdelo, da se živalca prav nič ne boji. Z vidnim zadovoljstvom je zobala krušne drobtinice, ki jih ji je nadrobil gospodar, nato je pa pristopicala skozi odprto okno v sobo in se brez odpora dala prijeti in gladiti po pisanem perju.

Zdajci se je ravnatelj zdrznil. Saj to je... Neverjetno... Golob pismo-noša! Na tla mu je bil zdrknil droben zavitek, na katerem je bilo nekaj napisano. Ravnatelj si je nateknil ščipalnik in začel brati. Zmajal je z glavo, še enkrat prebral, nato je pa hlastno vstal.

»Sto tisoč frankov hoče ta lopov od mene? Do jutri zvečer?... E, čakaj,

prijateljček, ta račun ti bom pa malo prekrizal!«

Ravnatelj se je bil v trenutku odločil. Saj ni bil zaman sportni letalec! Ze četrt ure nato je bilo njegovo letalo pripravljeno na letališču. Pilot se ni malo začudil, ko je videl ravnatelja, da je stopil z golobom v roki v kabino. Nekaj sto metrov nad mestom je ravnatelj goloba izpustil. Ptič jo je ubral v določeno smer, in zasledovanje se je začelo. Daleč zunaj, nad predmestjem, je golob zdajci postal, se počasi spustil in naposled izginil v golobnjaku kraj neke barake.

Visoko gori v oblakih si je ravnatelj zadovoljno pomel roke in odbrzel nazaj na svojem jeklenem ptiču.

Zvečer je pri starinarju Andréju Marteauju potrkala policija in hotela videti njegove golobe. Izid preiskave je presešel vsa pričakovanja: pokazalo se je, da je Marteau prevejan slepar, ki ga je policija že dolgo zaman iskala. Trik z golobom je bil že nekajkrat uspešno izvedel, dokler mu ni to pot krilata »konkurenca« postala usodna.

15.000 ur dela s pranjem

Ali ste že kdaj pomislili, koliko ur svojega življenja se mora gospodinja ubijati s pranjem perila? Kako silno težavno je bilo to delo, ko je morala gospodinja perilo še mencati in otepati!

Dandanašnji ni več treba, da bi se s pranjem perila tratile moči in čas, zakaj dandanes imamo Radion. Schichtov Radion prihrani gospodinji delo.

Ne muči se!

Vzemi SCHICHTOV RADION

Ameriški milijonarji se zavarujejo pred revščino

V Newyoriku so ustanovili družbo za zavarovanje milijonarjev. — Vsak milijonar se lahko pri tej družbi zavaruje pred revščino, če plača letno premijo 14.000 dolarjev (700.000 dinarjev). Če takšen milijonar obuboža, mu bo zavarovalnica plačevala letno rento po 10.000 dolarjev.

Zavarovalnica za milijonarje dela dobre kupčije, že v nekaj tednih se ji je priglasilo okoli 50 milijonarjev, ki nimajo prave vere v svoje milijone.

Kalvarija ljubezni

Roman iz naših dni. — Napisal P. R.

59. nadaljevanje

Ljudmila je nabrala obrvi in oči so se ji stemnile. Zato se je Madžarka obrnila na Božo. In deklica je z neprikritim veseljem odgovorila:

»Iz srca radi, gospa... Če bi sledili klicu svojega srca, se ne bi niti trenutek pomišljali in bi pri prici odpotovali v Pariz, kakor sva prvotno hoteli. Toda ker bi bilo to nevarno za očeta in ker hoče biti Franc tako ljubezniv in mu počasi odkriti vso resnico, se vam ne moreva zadosti zahvaliti za vašo dobroto.«

Nato se je obrnila k svoji materi, ki še zmerom ni našla besed:

»Kaj ne, mama, da tudi ti pristaneš na modri predlog gospe Matoseve?«

Ljudmila ni koj odgovorila. Njene oči so se uprle v Božo. Dolgo jo je gledala brez besede. Potem je pa počasi dejala:

»Pristanem...«

Ko je Ilona odšla, je Ljudmila stopila k Boži, ki so ji oči še zmerom žarele. Vrgla se je materi okoli vratu in vzkliknila:

»O, kako si srečna, mamica! In ljudi jaz!«

»Da,« je zamrmrala Ljudmila, »da, veliko srečo nam je usoda naklonila.«

Čez nekaj časa je pa rekla, kakor bi hotela dati izraza skrivni misli:

»Zdi se mi, Boža, da v ognju, ki ti gori iz oči, ni samo veselje, da si spet našla očeta?«

»O, mama!«

»Ne motim se, Boža... Toda, hči moja, misliti moraš na dano besedo... zavedati se moraš, da si se zavezala za življenje.«

XI

Ozdravljenje

Ilona se je bila vrnila v hotel. Franc ji je ves nemiren odhitel nasproti in jo obsul z vprašanji.

»Kako so te sprejeli, mamica?«
»Ali si govorila z gospo Har... hočem reči Milavčevo?«

»Sem, sin moj.«

»In z gospodično Božo... in z Markom?«

»Z gospodično Božo sem, z njenim bratom pa ne, kar ga ni bilo doma.«

»Pa sta zdaj veseli?«

»Kaj ne bosta, otrok!«

»In sta pozabili preteklost?«

»Upam.«

»Zdaj bosta seveda brez odloga odpotovali v Pariz?« Glas mu je drhtel.

Ilona ga je pogledala. Nato ga je potegnila k sebi na zofo in dejala:

»Ne, Franc... Če bi prenenadno stopili bolniku pred oči, bi ga veselje lahko tako prizadelo, da bi umrl. Zato sem jima svetovala, naj rajši počakata, da gospod Milavec popolnoma ozdravi. Pristali sta na to, da ga boš ti polagoma in oprezno pripravil na veliko veselje ter ga potem pripeljal na Sonnenberg, kakor hitro bo toliko krepak, da bo mogel prestatii napore vožnje.«

»O, mama — ni bilo prav, da si to predlagala.«

»Mislim, da je bilo prav, sin moj. Zakaj pravično in pošteno je, da ravno ti dokončaš to delo zadoščanja, ki si ga ravno ti sam začel.«

Mlademu možu je vsa kri izginila iz lic. Ilona je čutila, kako se mu tresejo roke.

»Razen tega,« je povzela, sluteč, kakšen boj se bije v sinovem srcu, in odločena tvegati tudi majhno, nedolžno laž, da doseže cilj, ki si ga je zadala, »razen tega pa tu ni bila samo moja pobuda po sredi, kakor nemara misliš. Rekla sem Boži in njeni materi, da še zmerom skrbiš zanj, ki si ga iztrgal iz večne teme, in tedaj je mlada deklica vzkliknila:

»Moja mama in jaz ne moreva izraziti, kako hvaležni sva gospodu Francu za vse, kar je storil. Zato misliva, da njegovo delo ne bi bilo popolno, če nam ne bi sam pripeljal našega ozdravljenega očeta, da se na bomo mogli še osebno zahvaliti.«

Ali sem to smela odbiti? Mislim, Franc, da ne!«

»Ona je to rekla! Ona je to rekla!« je zamrmral mladi mož. »Če je tako,« je nadaljeval na glas, »potem se seveda ne smem odtegniti tej nalogi.«

»Ne, sin moj.«

»Toda verjemi mi, mama, da mi ni v veselje.«

»Zakaj ti ne bi bilo? Tvoja sreča utegne to biti, Franc.«

»Ne, mama.«

»Zakaj ne, otrok?«

»Ker mora moje srce molčati — danes bolj ko kedaj prej. Gotovo si že zdavnaj ugenila njegovo skrivnost; zato boš razumela njegovo trpljenje.«

»V drugačnih razmerah bi ga razumela; danes si ga ne znam pojasniti.«

Franc je uprl v mater bolesten pogled, pogled poln očitkov:

»In ti tako govoriš, mati?«

»Da, jaz; pomisleki tvojega srca se mi zde pretirani.«

»Dobro, mama, govoril bom jasneje: vendar ne misliš, da bi smel

»Ideal«

Kongresni trg 3

kemično čiščenje,
barvanje in svetlokanje

jaz, Horvinov sin, ljubiti hčer njegove žrtve?«

»Saj nista ne ti ne ona odgovorna za grehe svojih očetov; vrhu tega si te grehe že deloma odkupil.«

»Zakaj pa potem ti, ki se delaš tako prizanesljivo zanje — zakaj jih pa ti sama nočeš odpustiti in pozabiti?«

Ilonin obraz je pokrila rdečica zardrege. Šele po daljšem premolku je povzela:

»Zaradi tvoje sreče, otrok moj, sem danes pripravljena odpustiti.«

»Ne, mama, vzlic temu ti moram še enkrat reči, da mi je ta sreča zaprta... Sicer pa, ali ni vse kar zdajle govoriš, prazna pena? Kdo mi sploh more povedati, da sem gospodični Boži kaj več kakor tujec, ki ga je srečala na cesti?«

»V zmoti si, Franc.«

»Ah, ne govori, mama!«

»Ne, prav je, da izveš, da ne ljubiš samo ti... treba je, da izveš, da se na

Sonnenbergu vdajajo nadam, medtem ko ti zdvajaš. Nobena mati se ne moti, kadar za srečo svojega sinu povpraša deključino srce.«

»In vendar si se zmotila...«

»Ne... Oči gospodične Bože so tako bistre, da vidim skozi njih zrenice do dna njenih misli... In te misli sem brala... Te misli hite k tebi. Vidi, sin moj, da te ona ljubi, kakor jo ljubiš ti. Tako, zdaj vse veš. In če se ne iznebiš svojih predsodkov, ne boš trpel samo ti, ampak tudi ona.«

»O, molči!... Molči!... je zajecjal mladi mož, bled ko zid in s čudnim vročičnim ognjem v očeh. Potem je stopil k materi, ji pogledal v oči in dejal z neomajno odločnostjo:

»Govori, kakor hočeš, mama, storil bom svojo dolžnost — nič drugega kakor samo dolžnost!«

Štiri in dvajset ur nato sta bila Madžarka in njen sin spet v Parizu. In prihodnje jutro je Franc odločen izpolniti nalogo, ki jo je bila njegova mati prevzela, odšel v sanatorij.

Oče in sin sta se prisrčno objela in poljubila. Nato je Horvin povedal, da zdravljenje dr. Cirila Milavca normalno napreduje. Pričakovati je bilo, da bo bolnik najpozneje čez štirinajst dni toliko dober, da bo lahko zapustil sanatorij.

Toda nekaj je utegnilo potek zdravljenja zadržati: neizmerna otožnost, ki je navdajala bolnika, odkar se mu je vrnila zavest in z njo spoznanje, da je popolnoma sam na širnem svetu. Horvin mu pred Frančevo vrnitvijo ni maral niti besedice ziniti ne mu zbujaati upov, ki bi se morda pozneje pokazali varljivi.

Mladi mož je med tem povedal svojemu očetu, kaj se je zgodilo na Sonnenbergu med njegovo materjo in gospo Milavčevo. Povedal mu je tudi, kakšno nalogo je prevzel.

»Še danes mu mislim oprezno povedati nekatere stvari, ki je prav, da jih izve,« je končal Franc svoje pripovedovanje.

»Prav, sin moj,« je pritrdil kirurg. »Pojdi in stori, kakor misliš, da bo najboljšo.«

Ko je mladi mož stopil v bolnikovo sobo, je zagledal Cirila samega, zamišljenega in oči upirajočega skozi okno v mračni oblačni dan.

Slika

Napisal Jo Hanns Rösler

Bruno Beier dopisuje z neko gospodično. Gospodični je ime Lenka Lauterbach. Bruno Beier se je z Lenko Lauterbachovo seznanil na dokaj nenavaden način. Bral je oglas pod dopisovanjem in ženitbami. Bruno Beier je pisal, Lenka Lauterbach je odgovorila. To dopisovanje je osrečilo dva človeka.

Nekega dne je prosila Lenka Lauterbach:

»Tako rada bi kakšno vašo sliko, Bruno Beier.«

Bruno Beier jo je še tisti dan ubral k fotografu Floxu.

»Dajte me fotografirati!« je rekel.

»Koliko slik?«

»Dvanajst.«

»Kam naj jih pošljem?«

»Enajst meni na dom, dvanajsto pa Lenki Lauterbach.«

Bruno Beier je dal naslov. Fotograf Flox je fotografiral. Bruno Beier je čakal pisma.

Vsebinsko si je predstavljal nekako takole:

»Ljubi Bruno! Tvojo lepo sliko sem dobila. Presenečena sem, vzradoščena, očarana, da si takšen, kakršnega sem si te predstavljala v svojih skrivnih sanjah. Tvoje umno čelo, tvoje možato oko, tvoja smejoča se usta in tvoja vitka postava navdajajo mojo dušo s ponosom, da imam le še eno edino željo: skleniti te čimprej v svoje roke. Z željno nestrpnostjo te čaka tvoja Lenka Lauterbach.«

Takšnega pisma je čakal Bruno Beier teden dni.

Čez štirinajst dni je šel Bruno Beier k fotografu.

»Ali ste poslali mojo sliko Lenki Lauterbachovi?«

»Da! Tule je potrdilo od pošte.«

»Čudno... Koliko slik ste pa prav za prav napravili?«

»Dvanajst,« je odgovoril fotograf. »Samo dvanajst? Saj ste jih dvanajst meni poslali. Katero sliko je pa potem dobila Lenka Lauterbach?«

Na dan je prišla strahovita zmeta.

Fotograf Flox je poslal gospodični napačno sliko.

»Tule sliko ste ji poslali?« je vzkliknil Bruno Beier. »Ni čudo potem, da mi nič ne piše. Saj ta mož je prava karikatura; takšne grdobe še svoj živ dan nisem videl. Te bedaste oči, ta neumna usta, ta nemogoča postava... Le kaj si more Lenka Lauterbach o meni misliti!«

Bruno Beier je hlastno odhitel domov.

Tam je sedel za mizo in napisal Lenki Lauterbachovi pismo z vsemi pojasnili. In priložil svojo lastno, pravo sliko.

Ze drugi dan je dobil odgovor.

»Zelo spoštovani gospod Beier!« je pisala Lenka Lauterbach. »Obe vaši sliki sem prejela. Motite se, če misli-

te, da vam zato nisem odgovorila, ker me je vaša prva slika razočarala. Narobe, presenetilo me je, vzradostilo, očaralo, da je takšen, kakršnega sem si predstavljala v svojih skrivnih sanjah. Njegovo umno čelo, njegovo možato oko, njegova smejoča se usta in njegova vitka postava so navdale mojo dušo s ponosom. Pisala pa zato nisem, ker sem si izpehnila roko in nisem mogla vzeti peresa v roko. Včeraj je pa prišlo vaše pisanje z vašo pravo podobo. Priznati vam moram, padla sem iz oblakov. Saj ste prava karikatura, gospod! Te bedaste oči, ta neumna usta, ta nemogoča postava, skratka vsa zunanost me sili, da ustavim najino dopisovanje. Le še eno edino željo imam: skleniti v svoje roke moža s prve slike. Zato bi vam bila zelo hvaležna, če bi bili tako dobri in mi za odškodnino za dosedanje ljubezni polno dopisovanje hoteli sporočiti naslov tega moža. Z odličnim spoštovanjem Lenka Lauterbach.«

Grof MONTE-CRISTO

Roman

Napisal Aleksander Dumas

80. nadaljevanje

Monte-Cristo je pokazal Albertu listič. Mladi grof ga je prebral: »Elizejske poljane, števil. 30.« »Ni slabo!« meni Beauchamp. »Kaj slabo — uprav knežjel!« vzklikne Chateau-Renaud. »In vi svoje hiše še niti videli niste?« se začudi Debray. »Ne,« pritrudi Monte-Cristo. »Rekel sem vam že, da nisem maral zamuditi dogovorjenega sestanka, pa sem se kar v vozu preoblekel in izstopil šele pred vrati našega gostitelja.«

Mladi možje so se spogledali. Niso vedeli, ali govori Monte-Cristo resnico, ali jim igra komedijo; toda vse, kar je prišlo iz njegovih ust, je bilo tako preprosto, da pač ni moglo biti laž. Po čemu bi tudi lagal?

»Morali se bomo tedaj zadovoljiti samo z drobnimi uslugami,« meni Beauchamp. »Jaz se za svojo osebo obvezem, da mu kot častnik priskrbim vstop v vsa pariška gledališča.«

»Hvala lepa, gospod,« se nasmeje Monte-Cristo, »toda moj intendant ima že naročilo, da mi najame lože v vseh večjih gledališčih.«

»Ali je vaš intendant tudi Nubijec in mutec?« vpraša Debray. »Ne, gospod, celo vaš daljnji rojak je, Korzičan. Vi ga poznate, gospod Morcerf.«

»Da ni nemara vrli signor Bertuccio, ki zna tako imenitno najemati okna?«

»Zadeli! Videli ste ga, ko sem vas imel čast povabiti na zajtrk. Zelo sposoben človek je; nekoč je služil vojake, potem je šel med fihotapce — skratka vsega je nekoliko v njem. Ne bom prisegel, da ni kdaj tudi s policijo prišel navzkriž. Saj veste, kakšni so Korzi: preden se zaveste, se jim zasveti nož v rokah!«

»In vi ste si tega vrlega moža izbrali za intendanta, gospod grof?« se začudi Debray. »Koliko vam pokrade na leto?«

»Na častno besedo, nič več kakor katerikoli drugi; toda kar mu naročim, v redu izvrši, in zato ga obdržim.«

»Hišo torej imate,« reče Chateau-Renaud, »še na Elizejskih poljanah povrh, lepo opremljeno, z uslužbenci in intendantom; manjka vam tedaj samo metrese.«

Albert se nasmeje; v spomin mu je prišla lepa Orkinja, ki jo je videl v grofovih družbi.

»Več imam kakor samo metrese,« odgovori Monte-Cristo, »sužnja imam. Vi si najamete metrese v gledališčih, jaz sem si svojo kupil v Carigradu; stala me je sicer zelo dosti, zato mi pa zastran tega ni treba več imeti nikakih skrbi.«

»Pozabili ste,« se zasmije Debray, »da je vaša sužnja v trenutku, ko je stopila na francoska tla, postala svobodna.«

»Kdo ji bo to povedal?« vpraša Monte-Cristo.

»Prvi človek, s katerim bo govorila.«

»Razume samo grški.«

»To je druga!«

»Toda vsaj videli jo menda bomo?« se spet oglasi Beauchamp. »Ali pa imate razen mutcev nemara še evnuhe?«

»Ne, tako daleč moje orientalistvo ne sega. Moji ljudje so svobodni; vsak trenutek me lahko zapuste. Morda ravno zato rajši ostanejo.«

Med tem je bil zajtrk že zdavnaj dozorel do deserta in smotk.

»Dragi grof,« se obrne Debray k Morcerfu in vstane, »čas hiti, moram se vrniti v ministrstvo. Vaš gost je sicer zelo zanimiv, a kaj hočem: služba je služba. O grofu bom govoril z ministrom, tako bomo najzanesljiveje izvedeli, kdo je.«

»Bojim se, da ne boste imeli dosti uspeha,« zmaje Morcerf z

glavo. »Nu, če vendarle kaj izveste, se zanesem, da mi boste povedali.«

»Bom. Do svidenja, gospodje!«

S temi besedami Debray odide.

»Če je že tako,« meni Beauchamp, »naj me danes parlament čaka! Saj lahko svojim bralcem s čim boljšim postrežem kakor z Danglarsovim govorom.«

»Prosim vas, Beauchamp, niti besedice o tem!« vzklikne Albert. »Pustite mi, da ga jaz predstavim Parizu. Interantan človek, ne?«

»Še dosti več,« se oglasi Chateau-Renaud. »Reči moram, da v svojem življenju še nisem videl tako izrednega človeka. Ali greva, Morrel?«

»Trenutek, da dam grofu svojo posebnico: obljubil je, da nas bo obiskal.«

»Zanesite se, da se ne bom izneveril svoji besedi,« odgovori Monte-Cristo in se prikloni.

Maksimilijan in baron Chateau-Renaud odideta in pushita Monte-Crista samega z Morcerfom.

Tretji del

I

Pri Morcerfovih

Tako je Albert ostal sam z Monte-Cristom.

»Dovolite mi,« mu je dejal, »da vam najprej razkažem svoje stanovanje. Ker ste vajeni italijanskih palač, se vam bo seveda čudno zdelo, s kako majhnim prostorom se lahko zadovolji mlad človek v Parizu.«

Obednico in pritlični salon je Monte-Cristo že poznal. Zato ga pelje Albert v prvo nadstropje; tam mu razkaže salon, prepoln sodobnih umetnin, nato mu pa odpre še svojo spalnico. Bila je vzor elegantnosti in strogega okusa; v njej je blestela ena sama umetniško izdelana podoba, v okviru iz medlega zlata. Ta podoba je zbudila grofovo pozornost, da je nehoče stopil proti njej.

Slika je predstavljala žensko kakih petindvajsetih let z zago-relim obrazom in ognjevitimi očmi; oblečena je bila v slikovito obleko katalonskih ribičk z rdečim in črnim životcem in zlatimi iglami v lasih. Njen pogled se je sanjavo upiral v morje.

V sobi je vladal somrak; tako Albert ni mogel videti mrliške bledice, ki je legla na grofov obraz.

Monte-Cristo prvi pretrga tišino.

»Zalo ljubimko imate,« reče s popolnoma mirnim glasom. »Plesni kostum se ji imenitno poda.«

»Motite se,« odgovori Albert. »Slika predstavlja mojo mater. Podobnost je tolikšna, da se mi zdi, kakor bi jo živo gledal pred seboj, kakršna je bila leta 1830, ko se je dala slikati. Mojemu očetu podoba za čudo ni všeč.«

Ameriška poroka

»Saj je bila vajina poroka določena vendar na 12. uro?«

»Že res, toda nama se mudi.«

»Naj bo, izjemoma vaju že zdaj poročim — toda prihodnjie mi bodita točna!«

nja pa tudi brez odpora... kakor se pač sprejme spodobnostna dolžnost, ki se ji mora človek pokoriti. Albert pokliče komornika in mu veli, naj prijavi grofu Morcerfu in njegovi gospe grofa Monte-Crista; potem povabi grofa s seboj.

Ko sta prišla v predsobje grofovega stanovanja, je mladi mož stopil naprej in odprl vrata v salon. Prvo kar je tam zbudilo pozornost, je bila velika slika moža kakih šestintridesetih let v generalni uniformi s trakom legije časti in več drugimi odlikovanji na prsih.

Monte-Cristo si je ravno začel temeljito ogledovati podobo, ko se odpro stranska vrata in se zagleda pred grofom Morcerfom samim.

Bil je mož kakih petinštiridesetih let. Njegovi črni brki in črne obrvi so bile v čudnem nasprotju z belimi, ščetkasto pokoncu počesanimi lasmi. Oblečen je bil civilno in je imel v gumbnici trak nekega reda. Vstopil je živahno, skoraj z neko vnemo. Monte-Cristo ga je gledal, kako se mu bliža, sam se pa še premaknil ni; človek bi bil mislil, da je prikovan k tlom.

»Oče,« se tedaj oglasi mladi mož, »dovolite, da vam predstavim grofa Monte-Crista, mojega plemenitega prijatelja, ki sem imel srečo seznaniti se z njim v toli nevsakdanjih, vam že znanih okoliščinah.«

»Bodite nam dobro došli, gospod,« odvrne grof Morcerf in se z nasmehom prikloni. »Rešili ste nam edinca in zato imate pravico do naše večne hvaležnosti.«

S temi besedami povabi grof Morcerf Monte-Crista v nastlanjač, sam mu pa sede nasproti.

Monte-Cristo postavi stol v senco težkih baršunastih zastorov pred okni, sam je pa lahko bral v brazdah grofovega obraza cel roman skrivne bolesti, ki je vtisnila temu prezgodaj ostarelemu obrazu svoj neizbrisni pečat.

»Gospa grofica,« povzame Morcerf, »se je ravno oblačila, ko naju je komornik obvestil o vašem obisku; čez deset minut bo tudi ona tu.«

»Velika čast je zame,« reče Monte-Cristo, »da se že prvi dan svojega bivanja v Parizu morem seznaniti s človekom, čigar zaslugi so v skladu z njegovim slovesom in ki mu Usoda ni bila kri-

Modni pomladni plašči

od Din 190 — naprej v vseh kvalitetah in cenah v konfekciji **Drago Gorup & Ko., Ljubljana** Miklošičeva cesta 16 — I. nadstropje

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, monga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

**tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA**

vična. A kako to, da vam ni na alžirskih bojiščih podelila maršalske palice?»

»O,« odvrne nekam v zadregi Morcerf, »dal sem vojaščini slovo. Za restavracije sem poslal pair, potem sem pa pustil službo, zakaj na bojnem polju se dado sicer zaslužiti zlati naši, ne uče pa tam manevriranja po gladkem salonskem parketu. Zatorej sem odložil meč in se posvetil politiki, industriji in praktičnim umetnostim.«

»Moj poklon takim idejam,« odgovori Monte-Cristo. »Kot človeku odličnega rodu, še imovitemu povrh, se vam ni zdelo za malo začeti kot prostak vojaško kariero. Taki primeri se redko vidijo. In potem greste kot general, francoski pair in komander častne legije v drugo v šolo življenja, brez nade v kakšno plačilo, razen če vam ni plačilo to, da boste nekoč še v korist svojim rojakom. O, gospod, to ni samo lepo, vzvišeno je!«

Albert je z začudenjem gledal in poslušal Monte-Crista; še nikoli ga ni slišal tako navdušeno govoriti.

»Če se ne bi bal, da bi vam bil v nadlego,« meni grof Morcerf, ki so mu gostove besede vidno laskale, »bi vas povabil s seboj v poslansko zbornico; ravno danes je precej zanimiva seja.«

»S hvaležnostjo bi sprejel vašo ponudbo, toda obljubljeni mi je, da bom danes predstavljen gospe grofici, in te časti ne bi maral zamuditi.«

»O, ravno prihaja!« vzklikne Albert.

Monte-Cristo se hlasno obrne in res. zagleda na pragu gospo Morcerfovo. Nepremična in vsa blede je stala tam že nekaj sekund in tako je tudi slišala poslednje besede.

Monte-Cristo vstane in se ji globoko prikloni; ona mu z nemo ceremonialnostjo vrne poklon.

»Kaj vam je, mati?« krikne Albert in skoči k Mercèdi.

»O, nič hudega,« odmahne grofica. »Presunil me je pogled na gospoda grofa, ker sem se spomnila, da bi bili danes v solzah in žalovanju, da ni bilo njega.« Nato se obrne k Monte-Cristu. »Gospod grof,« mu reče z dostojanstvenim glasom, »dolžna sem vam zahvalo za življenje svojega sina: bodite za to blagoslovljeni!«

Grof Monte-Cristo se v drugo prikloni, še globlje: bil je še bledejši od Mercède.

»Milostljiva,« reče nato, »vi in gospod grof me preveč velikodušno nagrajata za docela vsakdanje dejanje. Če človek komu reši življenje in prihrani očetu tugo in obvaruje mater, da ji ne poči srce, se to ne pravi napraviti dobro delo, ampak samo izvršiti svojo dolžnost.«

Na te besede, izgovorjene z izredno mehko in izbrano vladnostjo, odgovori gospa Morcerfova s čuvstvenim poudarkom:

HUMOR**Lepe perspektive**

»Kaj ne, Dragec, tako grdih prizorov, kakor se tolikokrat dogajajo med papanom in mamo, med mama ne bo?« se je sladkala dan po svatbi.

»Prav gotovo ne, srček!« je odgovoril prepričevalno.

»Da,« je zamišljeno pripomnila, »tudi mama mi je rekla, da bo tebe laže ugnati!«

Dvoumno

Gospod Mrna je dobil novega blagajnika.

»Mislim, da ste si zastran blagajniških dolžnostj na čistem,« mu reče, ko mu preda ključke.

»Brez skrbi, gospod šef,« odgovori blagajnik. »Ravnal bom z blagajno, kakor bi bila moja!«

Ona: »Nič več me ne ljubiš! — Zdravnik pravi, da moram v zdravilišče, če hočem shujšati, ti mi pa denarja ne daš! Takšna naj bo torej tvoja ljubezen!«

»Moj sin je srečen, da vas sme imenovati svojega prijatelja, in jaz, gospod grof, hvalim Boga, da je tako obrnil stvari.«

In z izrazom neskončne hvaležnosti dvigne oči proti nebu; grofu se je celo zdelo, da trepetajo na njih solze. Potem se spet obrne h goslu.

»Ali nam bo gospod grof izkazal čast in prebil ves dan pri nas?«

»Verjemite, milostljiva, da znam ceniti vaše povabilo, toda prišel sem k vam naravnost iz popotnega voza. Ne vem niti, kako je urejeno moje pariško stanovanje; še tega ne vem, kje bom prav za prav stanoval.«

»Če je tako, nam pa vsaj za drugič obljubite, da nas obiščete,« reče grofica.

Monte-Cristo se nemo prikloni.

»Potem vas ne bom več zadrževala, zakaj moja hvaležnost vam ne sme biti v breme.«

»Če dovolite, dragi grof,« se oglasi Albert, »vam dam svoj voz na razpolago, da se vam nekoliko oddolžim za vašo rimsko uslužnost — saj si gotovo še niste utegnili urediti hleva.«

On: »Narobe, srček! Tako silno te ljubim, da te niti en gram ne bi maral izgubiti!«

Njegovo maščevanje

Angleški zdravnik Hill bi bil rad postal član kraljevskega medicinskega društva v Londonu, pa ga niso izvolili.

Nekaj tednov nato je poslal društvu »znanstveno« poročilo o zdravljenju nekega bolnika. Poročilo se je glasilo:

»Neki mornar si je zlomil nogo. Položil sem oba dela zlomljene noge drugega na drugega, ju čvrsto zvezal z vrveo, pomazal na nalomljenih krajih z raztopino kleja in tiščal oba dela tako dolgo krepko skupaj, dokler se ni klej posušil. Bolnik mi je čez par dni priznal, da se dosti bolje počuti, in kmalu mu je noga služila kakor prej.«

Učeni profesorji so dolgo in srdito debatirali o učinkovitosti take metode in jo naposled objavili.

Toda komaj je članek izšel, so dobili tudi že drugo pismo dr. Hilla:

»V svojem zadnjem pismu sem vam pozabil povedati, da je bila mornarjeva zlomljena noga — lesena.«

Ni čudo!

»Čudno, Erika in jaz se na telefonu skoraj nikoli ne razumeva.«

»Ali vam ni še nikoli prišlo na um, da ne bi oba hkratu govorila?«

Natančnost

Profesor zgodovine: »Od kdaj si manjkal, Čebuljnik?«

»Od porušitve Kartage, gospod profesor.«

Tehtno vprašanje

»Papa, kako dolgo si že poročen z mamo?«

»Štiri leta, otrok moj.«

»In kako dolgo boš še moral biti?«

Najnovejša škotska

»Že spet se seliš, Mae Pherson? Saj to te mora strašno stati!«

»Še zmerom manj, kakor če bi najemino plačeval.«

**Meščanska kuhinja
Obedi in večerje za ves teden****Sobota**

Krpice v juhi, govedina, korenje v prežigi in praženec. Za večerjo svinjetina v zelju.

Nedelja

Vranična juha, preslaninjena telečja pečenka z dušenim in popečenim krompirjem, lešnikove pogačice. Za večerjo telečje rezine s kumaricami.

Ponedeljek

Jetrni žličniki v juhi, govedina s kisano čebulno omako, krompirjeva

Adria prašek je boljši

kaša, miške z malinovčevu polivko. Za večerjo pražena rebra s slanin krompirjem.

Torek

Cvetačna juha, goveja pečenka s špageti, sadna solata. Za večerjo prekajen svinjski jezik z grahovo kašo.

Sreda

Zdrobova juha z jajcem, govedina z zeljem, rižev narastek s čokoladno polivko. Za večerjo kolina s kislim zeljem.

Četrtek

Grahova juha, svinjski zrezek s pečenim krompirjem (ali dušenim rižem), motovilec, jabolčna kaša. Za večerjo jagnjetina.

Petek

Krompirjeva juha s suhimi gobami, leča z jajcem, rahli buhtlji z vanilijevo kremo. Za večerjo ribji zrezek z mešano solato.

Telečje rezine. Ostanke telečje pečenke zrežemo na tenke rezine. Na maslu napravimo malo prežige, ki ji pridenemo drobno sesekljanega pe-

**Vabimo Vas k nakupu v
najcenejši oblačilnici**

A. Presker

Sv. Petra cesta 14

teršilja in zalijemo z juho in vinom. Narezano meso položimo v to redko omako, osolimo po okusu, pridenemo drobtine, da se omaka zgosti, na to pa kuhamo meso v omaki približno pol ure. Če je okus prepust, prilijemo še malo vina.

Lešnikove pogačice. Olupimo štiri do pet jabolčk, ki se ne razkuhajo rade, jih prerežemo, očistimo koščic in jih na pol mehko dušimo v oslajenem lahkem vinu. Kesneje jih položimo na sito, da se sok odteče, v koščične izdolbine pa vložimo dobre marmelade. V ponev, ki smo jo dobro namazali z maslom, naložimo polnjena jabolka.

Ob istem času smo spenili 4 rumenjake s 7 dkg stolčenega sladkorja

Gospodinje

ki ga imajo, ga hvalijo, one, ki ga poznajo, si ga žele, one, ki ga ne poznajo, se živo zanimajo zanj. Kaj je to?

Odgovor na naslednji strani.

SKRbite ZA BODOČNOST VAS SAMIH IN VAŠIH OTROK!

Nalagajte prihranke pri

**MESTNI
HRANILNICI
LJUBLJANSKI**

na blagajni, v hranilnike ali po pošt. ček. položnicah št. 10.533 Pri ugodnem obrestovanju popolna varnost, ker jamči za vse obveznosti Mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in z vso svojo davčno močjo

Kaj prinaša film

Vsebina »Burje«

Dva nasprotna svetova v velikem ameriškem vseučiliščnem mestu: krepostna mladina, proslule gangstrske tolpe... Zaradi nagnusnega zločina gangstrov se vname srdita vojna, nenavadna in doslej neznana. Boj mladine, pošten in poštenjaški.

... Nasproti Severni univerzi ima Grk Simonides, dobričina in prijatelj študentov, svojo krojaško delavnico. Prav takrat, ko je nenadoma priletela bomba v njegovo delavnico, je likal hlače študenta Sama Webra; bombo so vrgli gangstri, ki jim pogumni krojaček kljub vsem grožnjam ni hotel plačevati običajne odkupnine... Eksplozija je uničila vso delavnico. Kmalu nato je dobil Simonides od poglavarja gangstrske tolpe ultimatum: takoj naj plača določeno vsoto, ki mu bo zagotovila popolno varnost in mu hkratu naklonila pokroviteljstvo gangstrov. Toda Simonides se jim spet postavi po robu. Še istega večera si priskrbi Garrett, gangstrski poglavar, v svojem varijeteju »alibi«, med tem se pa na skrivaj odpelje h krojaču in ga brezvestno ustrelji, ker mu noče plačati izsiljevalnine.

Mož je imel smolo! Videl ga je najbolj samozavestni in možati študent Steve Smith.

V Ameriki je navada, da je zmerom nekaj visokošolcev pridruženih raznim mestnim in državnim oblastvom, kjer se že med študijem pripravljajo in vežbajo za praktično izvrševanje kasnejših poklicev. Steve Smith je bil takrat dodeljen državnemu pravdniku, Billy Andersen policijskemu ravnatelju, Gus pa mestnemu sodniku. Prežeti mladostnega ognja in pravico ljubljaja sklenejo trije mladeniči v času svoje uradne zaposlitve razčistiti zločin. Toda kaj kmalu morajo uvideti, da so kljub svojemu najčistejšemu namenu preslabi, da bi se uspešno borili proti gnilemu sistemu in okamenelim paragrafom. Čeprav je bil študent Smith na lastne oči videl zločinca in je bil pri razpravi prisodnik državnega pravdnika, je znal vendar Garrettov zagovornik spretno obrniti sleherno malenkost gangstru v prid, tako da ga je stari sodnik spričo svoje starokopitnosti in subih paragrafov oprostil...

Študenti so užaljeni v dno duše. Njihov pravni čut se upira taki krivični razsodbi. Zategadelj sklenejo zadevo sami urediti in končno zabiti klin vsej korupciji in nepravilnosti. Po Simonidovi delavnici stikajo za sledovi in končno najdejo polovico gumba Garrettove zapestnice. Sam Weber, Gus in Billy Andersen se končno ne strašijo niti tajne preiskave Garrettovega stanovanja, da bi našli dokaze za svoj upravičeni sum.

Garrett pa slučajno zve o nezaželenem obisku na svojem domu... Gay Merrick, sestra študenta Dona Merricka, je slučajno tisti večer z nekim tovarišem Morryjem Dovrom v Garrettovem varijeteju. Morry Do-

in dodali nekoliko pomarančnih ali limonjih lupin in 7 dkg zmlatih lešnikov. V to rahlo vmešamo sneg iz štirih beljakov. S to maso pokrijemo naložena jabolka in vse skupaj pečemo v pečnici.

ver je tekmeec Steva Smitha, kajti oba sta zaljubljena v lepo Gay. Svojemu spremljevalcu mlado dekle zaupno pripoveduje o drznem načrtu treh pogumnih mladeničev, ki ga nikakor ne smatra za resnega. Morryju, ki ga je pijača že nekoliko zmedla, se zdi ta načrt tako smešen, da ga takoj kot dober dovtip zaupa lastniku varijeteja, kralju gangstrov. Garrett se pa namera dijakov nikakor ne zdi dovtipna. Nemudoma zbeži v svoje stanovanje — in preseneti tam dva pogumna dijaka. Billyja An-

Prizor iz Cecila B. de Milla filma »Burja«

dersna pri priči ustrelji. S cinično zvijačnostjo obrne stvar tako, da preiskovalni sodnik zapre Billyjevega prijatelja Gusa, ki je po Garrettovi izjavi streljal nanj, pa ga ni zadel, temveč je prebila krogla njegovega samokresa Billyjevo glavo.

Tovariševa smrt in zmagoslavje morilcev pravice željne visokošolce tako razdraži, da se po nasvetu Steva Smitha odločijo za lastni močni izvojevati vojno proti nasilju in korupciji. Najboljše in najzanesljivejše tovariše izbero in skujejo premišljen načrt. Ugrabiti nameravajo gangstrskega poglavarja, da bi izsilili od njega priznanje. Ker so oblasti popolnoma odrekle, hoče mladina na svoj način zasliševati in obtožiti zverinskega Garretta.

Neki študent črnee mora zamenjati mesto s čistilcem čevljev, ki sleherni večer točno ob osmih snaži Garrett in njegovemu zaupniku Toledu čevlje... Gay Merrick in Morry Dover, ki si očitata sokrivdo pri umoru Andersena, hočeta s svojim aktivnim sodelovanjem masčevali prijateljevo smrt. Toledo, Garrettov ljubljenec, je zaljubljen v lepo Gay. Po dogovoru s študenti mu dekle sporoči, da ga bo ob osmi uri čakala. Prav takrat pa nameravajo ostali napasti Garretta. Gay in Morry upata, da se bosta na ta način odkrižala neljubega Garrettovega spremljevalca.

Točno ob osmi uri, ko je prišel Garrett zaradi spremljevalčevega sestanka sam h čistilcu čevljev, ga za napad pripravljeni študenti ugrabijo

in odpeljejo v divjem tempu v neko zapuščeno tovarno, kjer je bilo zbranih tisoč visokošolcev, da sodijo nevarnemu zločincu... Steve Smith je predsednik dijaškega sodišča. Po dolgem izpraševanju, ko so Garrett študenti prav nazorno obljubljali smrt v bližnjem studencu, polnem nagnusnih podgan, je zločinski poglavar priznal svojo krivdo.

Toledo, ki se je v tisti uri trudil okoli lepe Gay in ji na vse pretege dvoril, je obvestil izdajalski odpadnik študentov, kaj nameravajo storiti z Garrettom. Na vrat na nos obvesti svoje zaveznike, ki odhite, da rešijo svojega poglavarja iz obupnega položaja. Lepa Gay, ki je v splošni zmešnjavi Toledo pobegnila, sede

na podlagi priznanja, ki ga je sam lastnoročno napisal. Zaradi teh dogodkov je marsikateremu vplivnemu gospodu v mestu odklenalo in so se nekateri kar najhitreje izselili iz mesta; kajti vsi so bili pripadniki »sistema«... Steve Smith in njegovi pogumni tovariši so junaki dneva!

Se majhna satirica h koncu! Ko zapuša Steve Smith sodno palačo, sreča Miss Gay in Morryja, ki mu poročata o svojih junaštvih. Vsedejo se v avtomobil in vključijo radio, kjer že napovedovalec navdušeno poroča o junaštvih pogumnih in pravico ljubnih študentov. Toda v tistem hipu prekriči radijska poročila neki gospod, ki je s stražnikom stal na pločniku. Spoznal je v avtomobilu svoj lastni voz, ki so mu ga pred nekaj urami na cesti ukradli. No in ker je policija v malenkostih zmerom od sile natančna, aretira stražnik Mis Gay.

V filmu se nam odpre ne glede na dejanje z zdravo tendenco, pogled v srce specifično severno ameriškega sodobnega življa, zlasti pa v življenje ameriških študentov...

Močnejši od cesarja

Nadaljevanje z naslovne strani

kar ga je na koncu koncev stalo glave. Cesar Ferdinand ni niti trenutek več pomišljal: podpisal je odlok o odpustitvi Wallensteina in odvezal vse častnike pokorščine do njega. V tej dramatski uri je Wallenstein pokazal vse karte: odhitel je z jedrom svoje armade v Cheb, da bi se tam sestal s Saksonci in Švedi. Med njegovimi častniki je bil tudi dragonski polkovnik Butler, ki je dobil z Dunaja nalog, da pripelje vojvodo Friedlandskega živega ali mrtvega na Dunaj.

Ko so prišli v Cheb, je le še štiri ali pet častnikov ostalo zvestih Wallensteinu, vsi drugi s poveljnikom Gordonom in Lesliejem vred so se pridružili zarotnikom.

Wallensteinov poslednji dan je bil krvav kakor le kateri v 30 letni vojni od 1618 do 1648: na banketu, ki ga je priredil Gordon v chebskem gradu, so Butlerjevi dragonci opijanili in pobili poslednje, ki so ostali Wallensteinu zvesti: Treko, Hova, Kinškega in Neumana. Wallensteina samega je pa irski polkovnik Devreux zabodel, ko se je ravno odpravljal spat.

Tako se je žalostno končala usoda moža, ki je v svoji častihlepnosti mislil klatiti zvezde z neba — ker so ga zvezde v poslednjem trenutku izdale.

STED-REGULATOR

hvalijo one gospodinjice, ki ga imajo, žele si ga one, ki ga poznajo, in se živo zanimajo zanj vse druge gospodinjice!

Strokovnjakinje pa pravijo:

1. Iznajdba g. Avg. Zupančiča se je v naši žoli izvrstno obnesla — glavna dobrot STED-REGULATORJA za štedilnik je, da prihrani polovico kuriva. Zato ga priporočam vsem naprednim gospodinjicam.

Ravn. drž. Kerkove gospodinjke šole: S. Adelinca Žužek

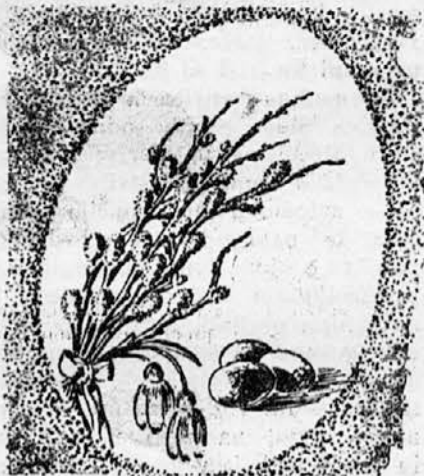
2. STED-REGULATOR g. Avg. Zupančiča se je na naših ognjiščih izkazal kot izborni štediljivec kuriva in toplote, tako, da ga toplo priporočam vsem štedljivim gospodinjicam.

Ravn. gospodinjke šole »Mladika« Jerica Zemljanova

STED-REGULATOR lahko kupite v vsaki trgovini z železino.

Glavna zaloga: A. SMOLE, Ljubljana, Opekarska cesta 33. Tel. 38-34

Velikonočno veselje

Za praznik veselja se olepšate z novo obutvijo. Sedaj Vam lahko strokovnjaško in vestno postrežemo. Ne čakajte do zadnjih dni, izberite si obutev dokler imamo veliko izbiro.

Rata

25.-

Vel. 27-34 Vrsta 45612-27
Najpraktičnejši in najcenejši čevljev za vsako igro in za vsak sport. Za mal denar bo Vaša deca obvarovana raznih poškodb.

49.-

Vel. 19-26 Vrsta 5851-28
Okusno okrašen lakast čevljevček za Vaše najdražje. Isti model iz rjavega boksa.

79.-

Vrsta 2945-11
Čevljev za vsako priliko iz črnega ali rjavega boksa z usnjenim podplatom in peto. Za nedeljo in praznik iz laka Din 99.-

129.-

Vrsta 1375-88
Za pomladanske izprehode. Eleganten čevljev iz semiša, kombiniran z usnjem. Črn ali rjav.

99.-

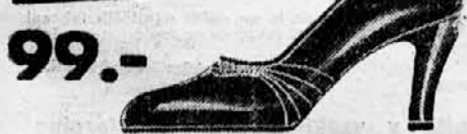

Vrsta 1805-60
Novi pomladni model. Iz laka z okrasom iz kuščarjeve kože. Iz rjavega ševroa Din 129.-

99.-

99.-

Vedno moderne in vedno elegantne salonske čevljevčke. Iz laka ali rjavega boksa.

Razveselite svojo deco za Veliko noč. Kupite jim nove čevlje. - Za Vaše najdražje vedno najboljše. —

K novim čevljem nove nogavice. Dolge črne ali drap Din 8.-, 10.-, 12.-. Kratke iz sukanca Din 7.-, 9.-.

Negujte svojo obutev z našo kremo. Škatla stane Din 4.-.

Ženske nogavice

Najfinejše svilene Din 29.-

Močne svilene Din 19.-

Ia flor Din 19.-

Iz sukanca Din 15.-

Štrpapne flor Din 9.-

Moške nogavice

Bombažaste Din 5.-

Štrpapne polsvilene Din 7.-

Iz sukanca z vzorci Din 10.-

Modne flor Din 15.-

39.-

Vel. 19-22 Vrsta 5860-00
Za Vaše malčke. Lahek čevljevček iz mehkega boksa v raznih kombinacijah. — Vel. 23-26 Din 49.-.

45.-

Vel. 27-34 Vrsta 3162-00
Za dečke, ki nikdar ne mirujejo, evo dobrih visokih čevljev iz močnega, mastnega usnja, s trpežnim gumijastim podplatom. Vel. 35-38 Din 59.-.

49.-

Vel. 27-34 Vrsta 3222-02
Močan polčevljev za šolsko mladino z okrašenim jezikom. Gumijast podplat jamči za dolgotrajnost. — Vel. 35-38 Din 69.-.

59.-

Vrsta 1845-53
Za lepe solne dni baržunast čevljevček kombiniran z lakom. Brez kombinacije iz lastina ali baržuna Din 49.-.

99.-

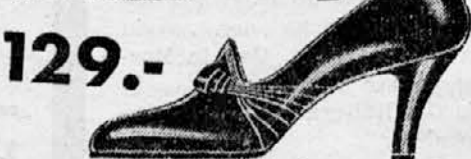

Vrsta 1845-32
Udoba čevljevček iz laka ali rjavega boksa z okrasom iz kačje kože.

129.-

129.-

Elegantni lakasti ali ševro čevljevčki z okusno kombinacijo kačje usnja.

79.-

Vrsta 2927-71
Lahek čevljev, izdelan v obliki sandal s kromovim podplatom. Za tople dni nenadomestljiv.

89.-

Vrsta 1937-22
Iz močnega boksa z elastičnim gumijastim podplatom. Za vsakdanjo uporabo. Rjavi ali črni.

129.-

Vrsta 1637-21
Eleganten polčevljev iz najfinejšega telečjega boksa v črni ali rjavi barvi z usnjenim podplatom. Lakast Din 149.-.

129.-

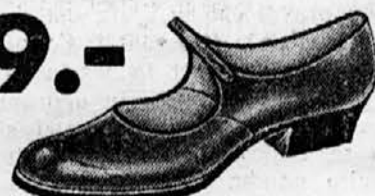
Vrsta 1637-26
Pomladanska moda. Okusno okrašen polčevljev iz telečjega boksa, črn ali rjav. Posebno primeren k sportni obleki.

99.-

Vrsta 1977-22
Visok čevljev iz močnega boksa z gumijastim podplatom, elegantno polšiljaste oblike. — Z usnjenim podplatom Din 129.-.

69.-

Vrsta 3945-05
Praktičen in udoben čevljev za gospodinje. Iz dobrega telečjega boksa s prožnim gumijastim podplatom.

79.-

Vrsta 1645-05
Enostaven toda okusen čevljevček iz črnega ali rjavega boksa z visoko ali nizko peto. Lakast Din 99.-.